

L'abat Aureli M. Escarré (1908-1968) fou un monjo de Montserrat molt compromès que assolí el càrrec d'abat l'any 1946, després de la mort de l'abat Marcet, que va haver de deixar al 1966 per imposició del govern de Franco. Va ser un dels artífexs de la renovació del monestir i de la seva estreta vinculació amb el poble català, promovent que els monjos s'obrissin a l'exterior, estudiessin en centres estrangers i donant suport a iniciatives com les festes de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat (1947) i la fundació de revistes de rellevància cultural com *Germinàbit* (de la qual sorgiria la iniciativa de crear la Nova Cançó), *Serra d'Or*, *Qüestions de Vida Cristiana*, etc. El 1963 féu unes declaracions contundents al diari *Le Monde* en què denunciava, entre altres coses, la divisió entre vencedors i vençuts, que l'Església no treballava per salvar aquesta divisió, que el Govern era el primer subversiu i que el poble tenia dret a escollir el seu govern, que Catalunya estava sotmesa als castellans, etcètera. Naturalment, les paraules van caure molt malament al si del govern, que va desterrar l'abat i involuntàriament va convertir-lo a ell i al monestir en referents antifranquistes. Moltes institucions i persones es van solidaritzar amb l'abat, entre ells Oriol Martorell en nom de la Coral Sant Jordi i en el seu propi.

El document 1, carta d'Oriol Martorell a l'abat Escarré, no té data però és de novembre de 1963. Hi figura, en nom de la Coral Sant Jordi, l'agraïment per les seves paraules publicades a *Le Monde* en què l'abat es pronunciava sobre la situació política immediata.

El document 2, de 23 de desembre de 1963, és la resposta de l'abat a la carta d'Oriol Martorell, en la qual aprofita la proximitat de Nadal per fer una crida a la pau.

(XA)